

РЕШЕНИЕ
№ 185
гр. София, 18.01.2021 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на девети декември две хиляди и двадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БИЛЯНА ЧОЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА
ПЕТЯ КОЛЕВА

при секретаря Илияна Рангелова и в присъствието на прокурора Калин Софийски като изслуша докладваното от съдия Колева к.н.д. № 898/20 г. по описа на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е по реда на чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по касационен протест на прокурор от Софийска апелативна прокуратура и по жалба на частния обвинител Н. А. К. срещу решение от 16.09.2020 г. на Софийски апелативен съд, постановено по ВНОХД № 221/2020 г., потвърждаващо присъда от 30.10.2019 г. на Окръжен съд - Благоевград по НОХД № 279/2015 г., с която подсъдимите С. Д. П. и М. А. В. са признати за невиновни и оправдани по обвинението за извършено престъпление по чл. 123, ал. 1, пр. 2 от НК.

В протеста са въведени касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК и се твърди, че решението е постановено въз основа на непълнен анализ и превратна оценка на доказателствените материали, а именно заключението по съдебно – електротехническата експертиза. Прокурорът смята, че събрания в хода на воденото наказателно производство доказателствен материал не дава възможност за потвърждаване на оправдателната присъда на първоинстанционния съд. Твърди, че при правилно установени факти, съдът е направил неправилен извод за липса на поведение, покриващо признаците на извършено престъпление. Претендира за отмяна на постановеното решение и връщане на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд.

В жалбата на частната обвинителка, депозирана чрез повереника ѝ адв. Б., е въведено касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Твърди, че ако подсъдимите бяха изпълнили задължението си да уведомят незабавно за нарушената изолация, която създава непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, то тогава ЧЕЗ „Разпределение България“ АД би извършило ремонт в периода преди датата на инцидента. При надлежно уведомяване от страна на двамата подсъдими, отстраняването на неизправността е било наложително да бъде извършено незабавно. Ако това не е извършено след сигнализиране за наличен проблем, двамата подсъдими не биха носили отговорност и обжалваното решение би било правилно. Намира, че макар и не изцяло поведението на двамата подсъдими стои в причинно-следствена връзка с

настъпилия краен резултат. На това основание иска осъждане на подсъдимите П. и В. по обвинението по чл. 123, ал. 1, пр. 2 НК и налагане на справедливо наказание, предвид наличието на много други съпътстващи обстоятелства, съвкупно довели до смъртта на А. К..

В съдебно заседание прокурорът от Върховна касационна прокуратура поддържа протеста. Смята, че е налице нарушена логическа връзка между установените факти и правните изводи на съда. Затова пледира за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от Софийския апелативен съд.

Процесуалният представител на частния обвинител поддържа касационната жалба. Намира, че са налице множество фактори, съпричинили настъпването на смъртта на пострадалото дете, но те не изключват наказателната отговорност на двамата подсъдими. Изказва мнение, че съдът е разсъждавал вярно по фактите, но неправилно по крайните изводи, поради което моли за отмяна на решението и връщане на делото на апелативен съд - София.

Защитникът на подс. П. и В. счита атакуваното решение за правилно и законосъобразно и пледира то да бъде оставено в сила.

Двамата подсъдими изказват съжаление за случилото се и молят за потвърждаване на решението на апелативния съд.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери следното:

Касационният протест в частта относно допуснатото нарушение на 348, ал. 1, т. 2 от НПК е неоснователен.

Въззивният съд, изпълнявайки задължението си да провери изцяло правилността на невлязлата в сила присъда, е подложил на собствен внимателен анализ доказателствата и средствата за тяхното установяване. Събраните в хода на първоинстанционното съдебно производство доказателствени материали са били обсъдени подробно и са ценени съобразно действителното им съдържание. Обстоятелствата, подлежащи на установяване, са изведени обективно, всестранно и пълно, но въпреки това е нарушена логическата връзка при съвкупната им оценка. Не е налице твърдения от прокурора в протеста превратен доказателствен анализ нито подценяване на значението на съдебно - електротехническата експертиза. На същата в мотивите е отделено значително място, като изводите ѝ са съпоставени със заключението на тройната съдебно – техническа експертиза и електротехническата експертиза на вещото лице Ф. /л. 31 - л. 33/. Нещо повече, въззивният съд я е кредитирал с доверие за разлика от първостепенния такъв.

Основателни са касационният протест и жалбата на частната обвинителка с доводи за допуснатото нарушение на материалния закон.

Съобразно очертаните факти по делото, по които няма никакъв спор между страните, към бездействието на подсъдимите са намесени и други обективни фактори – хвърлена метална тръба, неотстранена метална тел, опираща се до оградата на училищния двор, липсващо метално платно от оградата на двора, монтираният електропрекъсвач в сградата на училището със съпротивление по-високо от технически изискуемото. Те обаче с нищо не

засягат причинно-следствената връзка между бездействието на подсъдимите и противоправния резултат макар да имат съпътстващо значение за настъпването му.

Според ценените от долустепенния съд доказателства, компрометираните проводници, намиращи се в училищен двор, са били напълно реална и предвидима от техническа гледна точка възможност за възникване на инцидента. Причинно-следственият процес е стартирал с неконстатирането на състоянието им и незаявяването на този факт в съответния формуляр, което е било задължение тъкмо на двамата подсъдими и което те двукратно са пропуснали да сторят. Затова е трябвало да се съобрази, че бездействието на всеки от двамата подсъдими е поставило началото на причинно-следствения процес. То е в основата на настъпилия вредоносен резултат. При това положение въззивният съд е следвало да стигне до други правни изводи, доколкото са налице данни, че рискът от настъпване на инцидент е съществувал още към 22.04.2013 г., когато е забелязано „искрене“ по жиците от свид. М. до сградата на училището. Както вече бе казано, началото на причинно-следствения процес е поставено с поведението на двамата подсъдими, като към него безспорно се е насложил и друг каузален фактор – хвърлянето на тръбата от свид. Б.. Последният факт обективно не е могло да бъде предвиден от подсъдимите, но от заключенията и разясненията на вещите лица П., Б. и К., от една страна и Ф., П. и Б., от друга, по съдебно – електротехническата и съдебно – техническата експертизи, е видно, че при проводници с ненарушена цялост не би се стигнало до късо съединение. То именно е онова условие, без наличието на което не би се стигнало до настъпване на общественоопасните последици, а както е известно, за да е налице съставомерно деяние по чл. 123, ал. 1 НК, е необходимо нарушението, допуснато от дееца, да се намира в пряка причинно-следствена връзка с резултата. Бездействието на подсъдимите не е изцяло извън този причинно-следствен процес, а в неговата основа.

В съответствие с повдигнатото обвинение смъртта на детето трябва да се разглежда като възможност за дейците на престъплението по чл. 123, ал. 1 НК да предвидят и предотвратят престъпния резултат чрез активно поведение и изпълнение на задълженията им, произтичащи от дейността им, представляваща източник на повишена опасност. В случая, поведението на подсъдимите правилно е преценено от долустепенния съд като част от обстоятелства, довели до настъпване на вредоносния резултат. То трябва да бъде разглеждано не само като незначителна част от причинно-следствения процес, както вече неколкотратно бе казано, но и като първопричината за настъпилата смърт на детето. При това положение категорично установените нарушения на задълженията от двамата подсъдими П. и В. следва да се обмислят на плоскостта на пряката причинно-следствена връзка с настъпилия резултат, независимо от обективното съществуване на други фактори.

За да оправдае двамата подсъдими П. и В. по възведеното им обвинение, въззивният съд е приел, че не било сигурно дали „ЧЕЗ Разпределение България“ АД е щяло да извърши подмяна на кабелите дори след сигнализиране от страна на подсъдимите, защото нямало предвидени пари за основен ремонт през съответната година. Съдът е подценил обстоятелството, че ако двамата

подсъдими бяха изпълнили задължението си, те нямаше да носят отговорност за настъпилия резултат. Освен това е пренебрегнал нормата на чл. 774, ал. 2 от Наредба № 9 от 09.06.2004 г., която задължава дружеството в зависимост от характера на дефектите по въздушните електропроводи незабавно да се отстранят при техническо обслужване или при основен ремонт. Прочитът на нормата установява, че се касае не до предвидени средства за основен ремонт, както е счел контролираният съд, а до спешен такъв, свързан с обезопасяване, което е различно. В подкрепа на тази теза е фактът, че обезопасяването е сторено веднага след случая.

Поначало вярно са отчетени от въззивния съд и останалите обстоятелства - липсата на платно от металната част на оградата, навития убан около стълба, с който скъсания проводник е контактувал и монтирания в сградата на училището електропрекъсвач със съпротивление по-високо от технически изискуемото, които факти също са коментирани от вещите лица, че имат значение за настъпване на общественоопасните последици, но те сами по себе си не изключват отговорността на подсъдимите, а имат значение за отмерване на наказателната репресия.

За да липсва субективната страна на деянието, както е счел контролираният съд, е необходимо да е налице обективна невъзможност за подсъдимите да предвидят последствията от бездействието си и да няма никакви пропуски от тяхна страна. В случая доказателствено е установено, че двамата подсъдими немарливо са изпълнили задължението си да констатират състоянието на проводниците и да уведомят за него, т. е. налице е неизпълнение на необходимо поведение. Тъкмо това тяхно бездействие е инкриминирано в обвинителния акт и по него съдът е дължал разсъждения. Вредоносният резултат не би настъпил, ако подсъдимите бяха изпълнили задълженията си по вменените им нормативни актове, и ако го бяха сторили, тогава те не биха носили отговорност. Затова, макар да е направен задълбочен и верен анализ на доказателствените източници и да са изяснени правилно релевантните за изхода на делото факти, е налице нарушение на материалния закон.

По изложените съображения атакуваният акт следва да бъде отменен и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал 1, т. 5 НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 10291 от 04.09.2020 г. по ВНОХД № 221/2020 г. на Софийски апелативен съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд от стадия на съдебното заседание.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.